

DE STRATEN van de grote stad
blonken in lantaarnlicht, nat,
toen kleine Edith daar zomaar
geboren werd op het trottoir.

DE REGEN waste haar, de wind
blies haar voorzichtig droog. Het kind
kreeg mama's sjaal als jurkje aan.
Daarna is mama weggegaan.

PAPA KON niet voor haar zorgen,
dus bracht hij haar op een morgen
naar een huis waar meisjes lachten
terwijl ze op hun vriendjes wachtten.

'IK HEB GEEN SPIJT,' zei Edith zacht,
'dat mama zo kort aan me dacht.
Ze heeft me toch een naam gegeven,
ook al is ze die vergeten.'

TOEN KLONK HEEL LUID: padam padam,
daar stond ineens een vreemde man.
Haar papa zei: 'Ik ben een acrobaat,
we doen een circusact op straat.'

EDITH NAM AFSCHIED zonder spijt,
al was ze haar warme bedje kwijt.
En ach, die lieve meisjes, die
gaven haar toen poppemie.

